

MARIJKE F.
JANSEN

Min of Meer
een Monster

Min of Meer een Monster

Is een uitgave van Marijke F. Jansen

Copyright © 2026 Marijke F. Jansen

Auteur: Marijke F. Jansen

Omslagontwerp: Marijke F. Jansen

Omslagillustraties: Freepik.com, graphicvil2 en nazmulhossain937

Inhoudelijke redactie: Marieke Frankema

Eindredactie: Michael Mandersloot

Opmaak binnenwerk: Marijke F. Jansen

Illustraties binnenwerk: Freepik.com nazmulhossain937 en

Marijke F. Jansen

ISBN Paperback: 9789082676594, eerste druk juni 2026

ISBN POD-uitgave: 9789403896588, eerste druk juni 2026

ISBN Special Edition: 9789082676549, eerste druk augustus 2026

NUR: 301

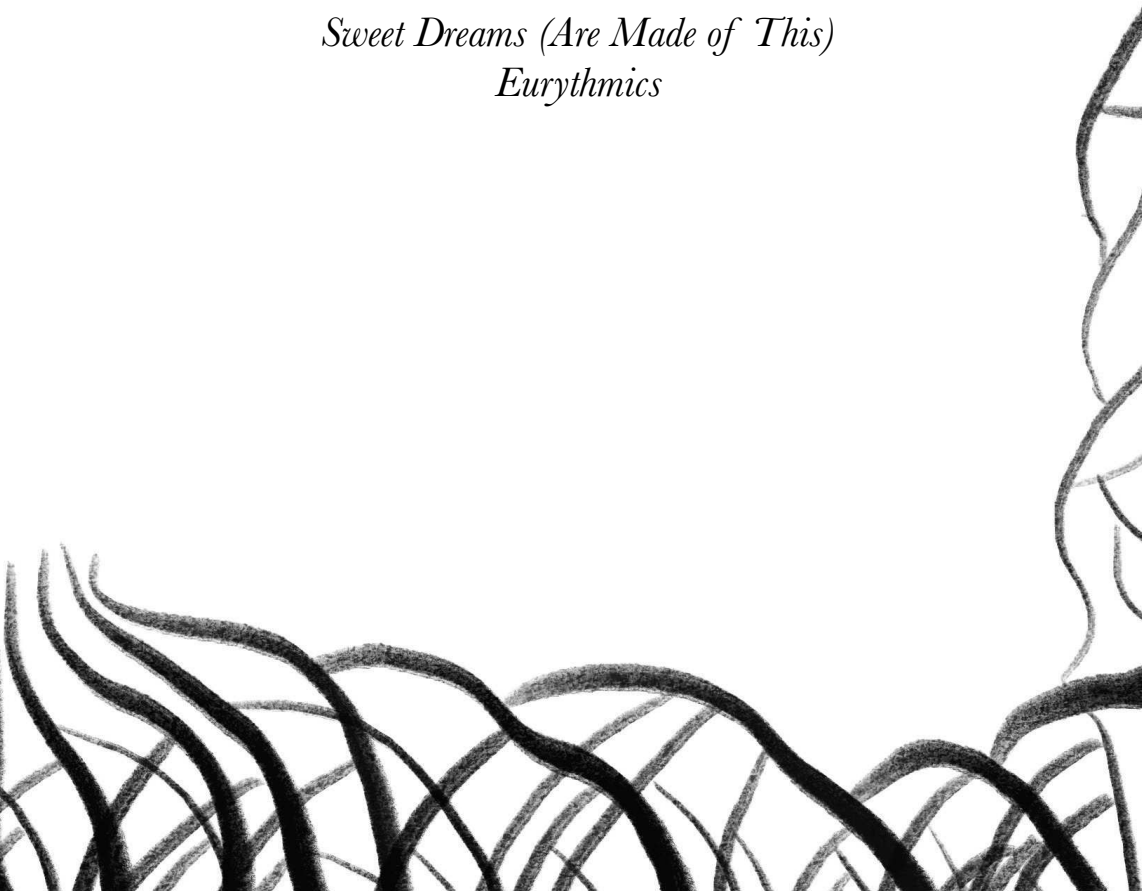
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Tekst- en datamining, inclusief het trainen van ai-software, zijn niet toegestaan.

Disclaimer: Meningen die geuit worden in dit werk zijn niet vanzelfsprekend de mening van de auteur. Ze horen bij de personages die ze uiten en soms zelfs bij opvattingen die heersend waren in de tijd dat het verhaal zich afspeelt. Ook wil de auteur met dit werk geen generaliserende mening geven over instanties. De auteur nodigt jou, de lezer, wel uit om zelf na te denken over de thema's die voorbijkomen en om hier je eigen mening over te vormen.

TRIGGER WARNINGS: *verkrachting / ongewenste zwangerschap / verkeerd uitgevoerde abortus / geweld door een agent*

Sweet dreams are made of this.
Who am I to disagree?
I travel the world and the seven seas.
Everybody's looking for something.

Sweet Dreams (Are Made of This)
Eurythmics

1

Ik was al behoorlijk ten einde raad toen mijn voet ook nog eens ergens achter haakte en ik bijna struikelde. Maaiend met mijn armen wist ik een tak vol bladeren en witte bloemknoppen te grijpen en met moeite lukte het me om overeind te blijven. Poeh, dat ging net goed! Ik wierp een snelle blik om me heen, mijn ademhaling zwoegend als een ouderwetse stoomlocomotief, en met een kreun realiseerde ik dat het bos overgegaan was van de bloeiende zoete acaciabomen, de Texaanse ebben en de stekelige netelbessen naar de witte mangroven met hun verraderlijke pneumatoforen. Daar was ik zojuist over gestruikeld...

De bodem was bedekt met felgroen zoutkruid, zeekraal en paars bloeiend, stug zoutgras. Het dempte mijn voetstappen toen ik me

afzette en mezelf dwong om verder te rennen, slommend om de hinderlijke luchtwortels. Het kostte me moeite om niet weer te struikelen; de onregelmatige ondergrond liep ook nog eens sterk af en ik gromde gefrustreerd. Deze hele omgeving leek wel een fuik die me steeds verder naar binnen lokte tot ik er niet meer uit kon. Gelukkig duurde het nog een uur of twee voor de avondschemering in zou zetten; want zonder licht was het onmogelijk om verder te rennen in deze omgeving. Nu had ik een heel klein kansje.

Mijn lichaam was het duidelijk ook niet eens met deze wilde tocht; mijn spieren trokken en mijn longen smeekten om meer lucht, maar beide soorten pijn waren niets in vergelijking met de steken in mijn onderbuik. Helaas kon ik het me niet veroorloven om langer stil te blijven staan.

Opgejaagd flitste mijn blik heen en weer. De feiten dat de bodem zo afliep en dat ik het gebied van de witte mangroven was binnengedrongen, betekenden dat ik over niet al te lange tijd het meer kon verwachten. Ik had alleen geen idee wanneer precies, want ik had nog nooit vanuit deze hoek door het bos gelopen, laat staan gerend.

Terwijl mijn benen doorploeterden, vlamde pijn op in mijn onderbuik en ik klemde mijn

kaken op elkaar. Mijn hart bonsde wild en mijn longen zwoegden zo hard dat ik bloed proefde. De wondjes prikten, overal verspreid over mijn lijf.

Onder me werd de bosbodem drassiger en ongerust realiseerde ik me dat ik op deze manier duidelijke voetafdrukken achterliet. Doorrennen, verdergaan. Even verderop zou de bodem verdwijnen en overgaan in ondiep water. Hopelijk zouden mijn voetsporen daar minder zichtbaar zijn.

Hoelang hield ik dit nog vol? Hoelang zou het duren voor hij me had ingehaald? Ik waagde een snelle blik over mijn schouder, maar zag nog geen struikgewas bewegen. Ik wist dat het een kwestie van tijd zou zijn. Hij was er niet de persoon naar om op te geven.

Mijn hoofd was nog bezig om terug naar voren te draaien, toen ik met mijn voet tegen iets hards stootte en elke vorm van vaste grond onder mijn voeten gewoon ophield te bestaan. Nog net op tijd kon ik me vastgrijpen aan een licht geribbelde stam. Onder me plonsde een klont zachte modder in het water.

Verdraaid, voor me glinsterde tussen de stammen en de kronkelige wortels het zilveren

oppervlak van het meer. Alleen zag ik het nu voor het eerst vanaf deze kant en niet vanaf de verre overkant, aan de kant van het dorp.

Voor buitenstaanders moest het een vreemde aanblik vormen, een verscholen bosmeer met een variatie aan zwarte en rode mangroven langs de oevers en nergens in de wijde omtrek een zee of kustlijn te bekennen, maar door een of andere zoutlaag in de bodem was het water in het meer brak geworden en hadden de bomen zich daaraan aangepast. In groepjes stonden ze langs de randen van het meer; hun kale wortels verdwenen onder de waterlijn, waardoor het leek alsof de bomen op gekromde klauwen de temperatuur van het water testten. Normaal gesproken vond ik het meer een aangenaam en bekend uitzicht, maar op dit moment was het boven alles gewoon een dood spoor.

Hijgend balde ik mijn vuisten en ik onderdrukte een vloek. De vochtige hitte en de inspanning hadden mijn huid klam gemaakt en met de rug van mijn hand wiste ik zweet van mijn al zo gloeiende voorhoofd. Schichtig schoot mijn blik heen en weer, over het cluster van rode mangroven, hun wilde wirwar van wortels en daarachter over een groep zwarte mangroven omringd door talloze

ademstokjes met geen enkele mogelijkheid om me te verschuilen.

Wat moest ik nu? Een kant kiezen en maar hopen dat er vanzelf nieuwe verstopmogelijkheden zouden komen? Maar wat nu als hij niet recht achter me aan was gerend en me de pas af zou snijden? Ik huiverde. Daar durfde ik niet eens aan te denken. Ik wist zeker dat ik bij zulke gedachten moest overgeven, vooral omdat ik nu al zo misselijk was.

Terwijl mijn vingers zich strakker om de boomstam klemde, keek ik naar beneden, naar de wirwar van wortels die als bogen van de stam naar het water groeiden en waar de boom een stevig fundament van had gemaakt. De versplinterde schemering daaronder lonkte me, beloofde me te verbergen. Dat wist ik maar al te goed; ik had immers al zo vaak tussen de boomwortels gezeten als ik niet gevonden wilde worden. Alleen nog nooit hier en toen had er ook nooit een monster op me gejaagd.

Ergens achter me ruisten bladeren. Ik wilde dat het gewoon wilde dieren waren, maar het roofdier dat naderde droeg helaas de badge van een *deputy*. Daardoor wist ik dat ik maar weinig tijd had om te beslissen wat ik zou doen. Met al

zijn trainingen had hij me zo ingehaald.

Het was die gedachte die me aanspoorde om te handelen. Natuurlijk zou hij de sporen in de natte bodem zien, dus ik kon niet zomaar op deze plek verdwijnen. In plaats daarvan klom ik op de boomwortels van de dichtstbijzijnde rode mangrove en klauterde via de wortels van boom naar boom, tot ik aan de rand van de groep van rode mangroven was beland. Ik liet me naar beneden zakken op mijn hurken en zocht mijn weg tussen de wortelaftakkingen, steeds verder naar beneden richting het water. Mijn buik verkrampte, maar ik deed net of ik het niet voelde. Er was even geen ruimte voor de pijn.

Ik stopte toen ik ergens ver naast me het ruisen van bladeren hoorde en de angst om zelf ook gehoord te worden het overnam van de drang om zo onzichtbaar mogelijk te zijn. Met ingehouden adem kwam ik tot stilstand op een schaduwrijke plek dicht tegen de stam aan, op een centimeter of tien boven het water. Daar wachtte ik, luisterde ik, huiverde ik, zweette ik, stierf ik vanbinnen, terwijl ik hoopte dat *zij* me kwam redden.

2

De droom was de afgelopen weken steeds hetzelfde. Hij begon in de avondschemer, met een zon die z'n kleuren gelekt had in de eerder nog zo smetteloos blauwe lucht. Ik was in mijn vaders auto onderweg naar huis van een halloweenfeestje, glunderend dat ik geluk had met een vader die erop gestaan had dat ik snel mijn rijbewijs zou halen. Maar weinig van mijn vrienden hadden hun rijbewijs, laat staan dat ze van hun vader in zijn gloednieuwe Ford Deluxe mochten rijden. Het was voor hem ook prettig; nu kon ik zelf van de stad terugrijden naar ons dorp en hoefde hij me niet op te halen.

Terwijl onder me het wegdek voorbijzoeft, zong Frank Sinatra me zijn hit *I'll Never Smile Again* over de radio toe. In de verte verwelkomden de lichtjes van het dorp me en in gedachten was

ik al bezig met me klaarmaken om naar bed te gaan.

Maar toen flitste vlak voor me een zwaailicht rood en blauw op en stond er een deputy langs de weg die me sommeerde om te stoppen. Hoewel ik in de droom vrolijk was en nog helemaal in de roes van het feestje, was er ook een onrust die ik niet kon duiden. Mijn voet trapte op de rem en de auto minderde vaart, tot ik vlak voor de deputy tot stilstand kwam. Met langzame passen liep hij naar de bestuurderskant, zonder het oogcontact te verbreken. Mijn hartslag versnelde. Dat moest die nieuwe deputy zijn, deputy K... Ik slikte.

Hij was jong, viel me op. Begin twintig, maar net iets ouder dan ik. Dat was vreemd; de meeste mannen van zijn leeftijd waren inmiddels opgeroepen voor militaire dienst en waren richting Europa vertrokken om het continent te bevrijden van de bezetter. Ik had mijn vroegere vrienden, Bill, John, Michael, Frank en zelfs Bobby, al in geen tijden meer gezien.

De man voor me had een kaarsrechte houding, alsof hij een bezem ingeslikt had, en zijn haar had de kleur van verdord onkruid. Zijn lachende mond kwam niet overeen met de berekenende rattenblik in zijn ogen, als een boek met flapjes

waarbij je het juiste gezicht nog bij het juiste lijf moest zoeken. Ik wilde dat ik verder kon bladeren, op zoek naar vriendelijkere ogen, maar de zijne hielden de mijne gevangen. Ik vroeg me af of hem iets zou mankeren waardoor hij niet was opgeroepen?

‘Papieren,’ commandeerde hij me in de droom en vlug diepte ik mijn rijbewijs op uit mijn tasje, dat op de bijrijdersstoel lag.

Hij nam uitgebreid de tijd om te kijken, leek elk lettertje onder een vergrootglas te leggen. Wat deed hij? En waarom deed hij dat? Dacht hij dat mijn rijbewijs vervalst was? Was hij op zoek naar een bepaald signalement? Een naam?

‘Uitstappen,’ zei hij.

Mijn hartslag versnelde. Waarom moest ik uitstappen? Was er iets mis?

Hij sloeg met zijn vlakke hand op de motorkap. ‘Ik zei: uitstappen!’

Vlug opende ik het portier en schoof een van mijn in pumps gestoken voeten naar buiten. Zenuwachtig streek ik de rok van mijn jurk glad toen ik rechtop ging staan, mijn rug tegen het portier.

‘Omdraaien,’ vervolgde hij zijn één-woord-bevelen.

Naderend onheil verzamelde zich als een draaikolk in mijn onderbuik. Waarom moest ik me omdraaien?

‘Omdraaien!’ herhaalde hij fel.

Ik draaide me om, mijn gezicht naar het portier. In het glas van de zijruit zag ik mijn angstige ogen helderblauw weerspiegeld. Mijn eerder zo keurig opgestoken haar piekte langs mijn gezicht.

‘Benen uit elkaar en handen tegen het raam.’

Ik ademde beverig in en deed wat hij zei. Ging hij me fouilleren? Dacht hij dat ik iets bij me droeg? Een wapen? Of was hij op zoek naar iets anders? Ik durfde het niet te vragen. Misschien maakte dat alles erger.

Ik bevroor toen ik een hand op mijn bovenbeen voelde. Een hand die naar de binnenkant van mijn dijen gleed en die daarna hoger en hoger klom, onder de rok van mijn jurk verdween en...

Het beeld bevroor en er verschenen kringen in, alsof iemand een steen in het water had gegooid, waardoor het beeld vreemd vervormd raakte. Een dromerige vrouwenstem begon in de verte te zingen en het geluid zwol aan, alsof de vrouw die erbij hoorde dichterbij kwam. Ik spitste mijn oren, focuste me op het lied, maar ik kende het niet. Ze leek zelfs te zingen in een taal die ik niet kende.